

TO JE NAŠA ZGODBA Marjana in Tomaž Bric

Pričevanje posvojiteljske družine

Bila sva naprošena, da napiševa nekaj besed o naju in najini posebni družini. Kakšno nalogo sva dobila, je zanimalo tudi najino Saro, staro tri leta, in Tijo, staro štiri leta in pol. Da bomo napisali zgodbo o tem, kako smo mi prišli skupaj, sva rekla. Pa je najstarejša Tija modro dodala, da sva se pač prva srečala midva. In tako našo zgodbo začenjamo prav tam: s srečanjem Primorca in Prekmurke.

Tomaž

36 Sem Tomaž, rojen v Dornberku v Vipavski dolini. Rodil sem se kot tretji otrok. Tata je bil zaposlen, mama pa je doma gospodinjala. Tata me je navdušil za fotografiranje in gore, mama pa me je naučila delavnosti in vztrajnosti. Imam še dva starejša brata in mlajšo sestro. Vsi so si ustvarili svoje družine. Po osnovni šoli sem zaključil še srednjo strojno tehnično šolo in se potem zaposlil.

Marjana

Sem Marjana, rojena v Murski Soboti. Imam starejšega brata, ki si je ustvaril svojo družino. Po osnovni šoli sem končala srednjo zdravstveno šolo (v teh letih tudi tri leta Teološke pastoralne šole v Murski Soboti). Pot me je nato zanesla v Ljubljano, kjer sem študirala in se zaposlila. Tam sem spoznala Prijateljstvo bolnikov in invalidov, pri katerem sem začela sodelovati in kjer sva se s Tomažem tudi spoznala, saj sva oba pomagala kot sodelavca.

Najina družina

Po dobrih treh letih sva se naveličala voženj med Primorsko in Prekmurjem ter se v majniku leta 1992 poročila. Ustvarila sva si skupen dom. Ker sva kot mladince rada obiskovala mladinska srečanja, sva sedaj iskala duhovne ponudbe kot mož in žena. V navezi z drugimi zakonskimi pari in takratnim župnikom Ervinom Mozetičem smo tako kaj kmalu ustanovili zakonsko skupino – skupino, ki nama je bila v veliko duhovno in moralno oporo. Še zdaj nama je srečevanje s pari iz te skupine prijetno in v spodbudo.

Po letu dni skupnega življenja in načrtovanja družine je Tomaž zbolel za rakom bezgavk.

V društvu Deteljica sva našla prostor, kjer sva lahko postopoma prerasla vso bolečino ob spoznanju neplodnosti. Prostor, kjer sva skupaj z drugimi pari iskala odgovor na to, kako zadovoljno in z večjo voljo živeti naprej – najprej brez otrok, morda pa kdaj tudi z otrokom. Spoznala sva, da je najpomembnejše, da se imava rada. Da sva bistvena midva, da je bistven najin odnos.

Foto: arhiv družine Brnc

Vse se je sesulo, ustvarjanje družine je bilo postavljeno v ozadje. Najina največja želja je bila, da bi bolezen čim prej premagala. Vrgla sva se v boj za življenje. Po dobrem letu upanja in obupa ter spremljanja izvidov se je Tomaž ozdravljen vrnil domov, zdravljenje pa je pustilo posledice: neplodnost. V borbi in spraševanju, zakaj se to dogaja ravno nama, kaj lahko storiva, katere preiskave bova naredila, do kakšne meje bova šla, ali sva za umetno oploditev ali ne, ob solzah in obupanju sva vztrajala približno pet ali šest let. In to sama: nikogar nisva imela, ki bi naju povsem razumel. Postavljena sva bila pred dejstvo, da rodni otrok ne bova imela. Svet se nama je podrl, ostala sva brez upanja. Dolgo sva se »pobirala«. Saj ne, da ne bi ničesar delala. Bila sva dejavna v župniji. Marjana je končala TPŠ z zaključno nalogo z naslovom *Posvojitev in katoliška Cerkev*, poučevala verouk. Oba sva dejavno sodelovala pri zakonski skupini, gradila najin odnos, zakon. Toda najin dom je ostajal prazen. Potem sva se odločila, da morava narediti korak naprej, da morava iz ujetosti v lastno žalost in spregovoriti ter razčistiti, kaj želiva; da morava iz najinega zakona nekaj ustvariti. Konec kon-

cev: zakon sva vedno dojemala kot zakrament. V moči Božje milosti sva spoznala, da je najprej pomemben najin odnos.

Ko sva se poročila, sva si namreč želela ustvariti družino z več otroki. Morda sva se prav zaradi te želje po otrocih tako težko znašla ob spoznanju, da svojih rodni otrok ne bova mogla imeti. Bila sva žalostna in potrta. Bila sva preveč prizadeta, da bi lahko neprizadeto poslušala besede: »Kdaj bosta pa vidva imela otroke? Kaj še čakata?« Preveč prizadeta, da bi doumela, da so to povsem normalna vprašanja. Preveč prizadeta, da bi z nenarejenim veseljem pestovala kakega dojenčka. O tem nisva z nikomer kaj dosti govorila. Takrat še nisva vedela, da je Bog sicer vrata zaprl, a je k sreči pustil priprto okno. Po Njegovi previdnosti in po besedi misijonarja na župnijskem misijonu sva se srečala z zakoncema Anžel, ki sta se soočila s podobnimi težavami kot midva. Pogovor z njima nama je dal novih moči in pripomogel tudi k odločitvi, da se vključiva v društvo posvojiteljskih družin Deteljica. Najprej sva namreč želela razčistiti, če sva sploh sposobna posvojiti tujega otroka oziroma kaj posvojitev sploh pomeni. V društvu Deteljica sva našla prostor, kjer sva lahko postopoma prerasla vso bolečino ob spoznanju neplodnosti. Prostor, kjer sva skupaj z drugimi pari iskala odgovor na to, kako zadovoljno in z večjo voljo živeti naprej – najprej brez otrok, morda pa kdaj tudi z otrokom. Spoznala sva, da je najpomembnejše, da se imava rada. Da sva bistvena midva, da je bistven najin odnos. Ko sva to spoznala, sva bila šele sposobna spregovoriti z drugimi tudi o tem, da ne moreva imeti otrok. In se ukvarjati tudi z mislijo na posvojitev, tudi o rejništvu. Odločitev je zorela počasi. Zo-

rela do spoznanja, ki je zvenelo kot vprašanje in ugotovitev hkrati. In to spoznanje je bilo: »Ali v obeh primerih (pri rejništvu ali posvojitvi) ne spregovori in mora spregovoriti srce?«

Prav v okviru Deteljice je bila predstavljena Tija – dojenčica, za katero so iskali rejniško

družino. Na poti domov sva se odločila, da napiševa prošnjo za rejništvo. Tako sva novembra 2003 polna vznemirjenja in odgovornosti prvič videla Tijo. Zelo negotovo sva jo prijela v svoje roke. Sva pa z veliko trdnostjo sprejela odločitev, da Tijo sprejmeva v rejništvo. S tem sva v najino življenje sprejela tudi njeno roditeljico in sorodnike, s katerimi ohranjamo stike.

Po Božji previdnosti sva kot po čudežu po letu in pol (vmes smo se preselili v Prekmurje) v najin dom sprejela še njeno sestrico Saro. Na nek način sva bila pri Sari tudi sama noseča, saj nama je roditeljica že pred Sarinim rojstvom zaupala, da je noseča in da bi rada, da jo posvojiva midva, saj ona zanjo ne bo mogla poskrbeti. Odločila sva se, da bova Saro sprejela. Hvaležna sva roditeljici za njeno odločitev. Hvaležna sva tudi rodni babici za njeno modrost in, veva, tudi za njeno bolečino. Tukaj se naša zgodba sicer konča – vendar samo tista, ki govori o tem, kako so se srečali Primorec, Prekmurka in dve Ljubljanki.

A dejansko se zgodba šele začne: zgodba naše posebne družine. Če se nama je z Marjano vedno dogajalo nekaj posebnega, ni čudno, da je

Postali smo eno,
a vendar s tem
nisva pozabila,
od kod izhajamo,
kje in kdo
so naše rodne
družine.

tudi najina nova družina nekaj posebnega. Najprej smo bili rejniška družina, potem smo postali še posvojiteljska. Postali smo eno, a vendar s tem nisva pozabila, od kod izhajamo, kje in kdo so naše rodne družine. Še več. Vsak zase smo v družino prinesli svojo doto – tudi Tija in Sa-

ra. In teh naših posebnosti, naše dote, poti, družin, iz katerih izhajamo, se ne sramujeva in jih niti ne želiva skrivati. Želiva, da Tija in Sara s tem rasteta in prerasteta dvome o pravi in nepravi družini.

Zato se večkrat pogovarjamo o tem, kako smo prišli skupaj, kdo ju je rodil, kje sta se rodili. Ker sedaj Marjana dela v porodnišnici, so pogovori o rojstvu vsakodnevnici. Radi vzdržujemo stike z rejniško družino, pri kateri je njun brat Simon. Živimo kot ostale družine. S skrbmi, načrti, željami in našo posebnostjo. Našo predstavitev končujemo najprej z zahvalo vsem, ki nama pomagajo dozoreti v odločitvi za nadomestno starševstvo; vsem, ki naju bodrijo; tistim, ki nama pomagajo vzgajati; vsem, ki spoštujejo najino odločitev za rejništvo in posvojitve. Na dan svečane posvojitve Sare sva še posebej doživljala vse kot dar – tudi Tijo in Saro. Otrok ne moremo zahtevati, lahko so nam samo podarjeni. Zato sva v najino vabilo na posvojitve tu-

di zapisala znano misel: »Vaši otroci niso vaši otroci. Sinovi in hčere klica Življenja k Življenju so. Čeprav so z vami, niso vaša lastnina.« Hvaležna sva Življenju z veliko začetnico, Bogu, za ta dar.

Otrok ne moremo zahtevati, lahko so nam samo podarjeni.